No. 1

P.C

GRATUIT

PLEVNA ★ GRIVIȚA ★ ȘMÂRDAN

Călărașii

CĂDERE ★ GLORIE ★ NEMURIRE

MARE ROMAN ISTORIC NAȚIONAL DIN VIAȚA LUI

PENEȘ CURCANUL

de:

RADU MIHNEA

ISTORIA DE LA 1878 ★ EROISM ★ HOLERA

MĂCELURILE TURCILOR

BUCUREȘTII DE ALTĂ DATĂ

Editura OMNIA, București I, Str. Academiei 24

CAP. I.

Băutorul de sânge.

Intunerecul nopţii învăluise de mult palatul comandantului cetăţii Rusciuc şi ferestrele până atunci luminate ca ziua, erau acuma cufundate în besnă. Din toată clădirea numai două fâşii de lumină străbăteau în curte: una mai slabă, ce venea din dosul unei ferestre zăbrelite, alta ce ţâşnea puternică, dintr'un policandru cu zeci de braţe, prins în tavanul unei încăperi de un lux orbitor. In picioare, în mijlocul acestei încăperi, stătea un bărbat înalt, ca la vre o 38 de ani îmbrăcat în scumpe vestminte de general turc, un bărbat, a cărui faţă chipeşe se schimonosise cumplit sub înrâurirea unei mânii fără margini. Deodată el îşi deschise pumnul încleştat, desfăcu hârtia mototolită pe care o ţinuse în el şi citi, poate pentru a zecea oară, următoarele:

„Mehemet Ali, dacă până la miezul nopţii nu vei pune în libertate pe cele opt femei şi fete creştine, pe cari başbuzucii le-au răpit pentru haremul tău, în zorii zilei toată oştirea turcească din Rusciuc va cunoaşte ruşinoasa taină a vieţii tale, iar în mai puţin de o lună, întreaga împărăţie a Sultanului va şti cum ai ajuns din creştinul I . . . . . D . . . . . Mehemet Ali, comandantul suprem al oştirilor turceşti din Bulgaria. Iţi cer ca un om de încredere de al tău să conducă pe cele opt prizoniere până la malul Dunării, în dreptul insulei Dinului, unde oamenii mei vor aştepta cu o luntre, cu care nenorocitele vor fi trecute pe malul românesc. Dacă nu vei face aceasta, dacă te vei atinge de vreuna din prizoniere, sau dacă ostaşii tăi vor trage după luntre, mâine taina vieţii tale va fi dată în vileag.

„Cavalerul Nopţii“

Mehemet Ali, căci bărbatul din mijlocul luxoasei încăperi era însuşi comandantul suprem al armatelor turceşti, scrâşni din dinţi şi în prada neputincioasei sale mânii, mototoli din nou între degete petecul de hârtie, ce părea să aibă o însemnătate atât de covârşitoare pentru el. Apoi, se întoarse spre turcul strâmb de un umăr, adus de spate şi groasnic la vedere, cu barba-i stufoasă şi obrajii plini de bube, care stătea smerit în dreptul uşii şi zise, cu glasul răguşit de furie:

— Mahmud, tu ai auzit vreodată de unul care-şi zice „Cavalerul Nopţii“?.

— Am auzit, Prea Luminate Stăpâne! — răspunse Mahmud, servitorul credincios al lui Mehemet Ali.

— Cine este ticălosul acesta?

— Răspunsul nu-i uşor, Prea Inţeleptul meu Stăpân! — făcu turcul, ridicându-şi şalvarii peste pântecul cât un butoi — Nimeni nu ştie cine este. ce este de e sârb, de e bulgar sau de-i român.

Dar nu încape îndoială că e *ghiaur*, căci de vreo lună de zile numele lui este amestecat în nenumărate atacuri săvârşite asupra alor noştri şi mai ales asupra acelora cari sunt necruţători cu creştinii.

— De o lună şi încă nu i-a căzut capul ? — tună Ali.

— Nici asta nu-i tocmai uşor, Prea Milostivul meu Stăpân — răspunse turcul — căci Cavalerul Nopţii ai zice că e dracul însuşi ! Nu atacă, decât cu faţa pe jumătate acoperită de o mască neagră, aşa că nimeni nu-l poate recunoaşte, iar tovarăşii lui, căci are şi tovarăşi, vre-o şapte la număr, sunt şi ei mascaţi. Mânueşte iataganul mai bine decât zece ieniceri la o laltă şi odată, dintr'o barcă din mijlocul Dunării, a culcat la pământ unul după altul, doispre-zece cerchezi, cari patrulau pe mal. La Nicopole a fost prins în reduta dinspre miază-zi şi fu strâmtorat în vârf, de o sută de os-taşi. Dar când ai noştri triumfau că au pus mâna pe el, deodată se auzi o pocnitură, un nor de fum îi orbi pe soldaţi şi când se risipi fumul, ia-l de unde nu-i ! Dispăruse, de parcă l-ar fi în-ghiţit pământul ! Din tot Cavalerul Nopţii nu mai rămăsese decât masca, pe care au găsit-o pe jos. Credeau că s'a aruncat singur în aer, cu o bombă şi erau mulţumiţi ostaşii că au scăpat de el. Dar a doua zi Cavalerul Nopţii îşi pune pecetea pe *ulema**) din Şiştov, pe când acesta, la un taifas, în stradă, vorbea cu ură despre ghiauri.

— Ce însemnează „îşi pune pecetea" ?

— Să vezi, Prea Luminate, blestematul acesta are un cuţitaş, sau o maşinărie, numai Allah ştie ce-i anume, pe care o poartă în palmă. Când nu te socoteşte destul de vinovat pentru a-ţi lua viaţa, te loveşte cu maşinăria asta în frunte. Cuţitaşele maşinăriei intră în piele şi în acelaş timp un praf, sau un lichid de culoare albastră cunoscut numai Cavalerului Nopţii intră în rană, întocmai cum intră otrava în rana făcută de dintele viperei. Albăstreala asta face ca literele *C* şi *N*, pe cari le taie cuţitaşele, să nu se mai şteargă niciodată şi cel lovit rămâne însemnat pentru toată viaţa cu pecetea Cavalerului Nopţii.

Mehemet Ali, care ascultase cu înfrigurare povestirea servito-rului său, rămase pe gânduri. Se vedea lămurit însă că spusele lui Mahmud îl întărâtaseră şi mai mult şi mâna-i încleştată pe mânerul iataganului bătut în pietre scumpe trăda toată nemărginirea furiei lui. Dacă misteriosul Cavaler al Nopţii ar fi fost acolo în clipa aceea, e neîndoelnic că i-ar fi despicat capul în două, fără să stea la gânduri.

Căci acesta era Mehemet Ali. De o cruzime de fiară, simţind o plăcere drăcească să vadă sângele curgând, desfătându-se în chinurile nenorociţilor, cari cădeau pradă mâniei lui, era spaima creştinilor de dincolo de Dunăre. Cu prilejul războiului dus de turci împotriva prinţului sârb Milan Obrenovici, ucisese cu grămada bătrâni, femei, copii, cari nu se puteau apăra şi când vedea

---

*) Ulema — Un fel de judecători religioşi la turci.

vreo nenorocită, ce mai avea câteva clipe de trăit de era frumoasă, poruncea să fie dusă în cortul lui şi o batjocorea în pragul morţii, în vreme ce sângele din rănile femeii îi mânjea mâinile, veşmintele, obrazul.

„Băutorul de sânge" îl porecliseră sârbii, dar porecla era prea blândă pentru bestia ce zăcea în el.

Mehemet Ali nu ţinu decât câteva clipe. Apoi deodată isbucni întrun hohot de râs şi în vreme ce ochii lui întunecaţi căpătară o lucire diabolică, strigă :

— Ha, ha, ha, acum i s'a înfundat însă acestui vestit Cavaler al Nopţii! Mahmud, deschideţi urechile şi bagă bine în cap ce-ţi spun! Te vei duce la căpitanul Tevcik şi-i vei spune să pornească chiar acum cu două sute de başbuzuci, pe malul Dunării, în dreptul insulei Dinului, unde să se ascundă aşa, ca nici măcar profetul Mahomed să nu-l vadă. Tu însuţi vei face rost de opt femei de ghiauri, luându-le din cele dintâi case ce-ţi vor ieşi în cale şi la miezul nopţii vei fi cu ele pe ţărm, în dreptul insulei. Acolo te va întâmpina Cavalerul Nopţii care vine împreună cu ciracii lui să ia femeile în primire. Când ajunge la zece paşi de tine, îi dai lui Tevcik un semnal mai dinainte hotărât să-i împresoare pe ghiauri şi mi-i aduceţi aici, de vii. Ai înţeles?

— Am înţeles, Prea Luminate... bolborosi turcul îngrozindu-se chiar şi numai la gândul întâlnirii cu Cavalerul Nopţii.

Mahmud dispăru din odaie, făcând nenumărate temeneli. Rămas singur, Mehemet Ali începu să se plimbe prin odaie, murmurând:

— Cavalerul Nopţii!... De unde să cunoască el taina vieţii mele?.. Cine să fie omul acesta, care ştie lucruri ce s'au petrecut acum două zeci de ani şi la zeci de poşte de aici, tocmai la Viena?... Cine să-i fi spus că Mehemet Ali nu este turc şi că n'a ajuns acolo unde este astăzi, decât numai fiindcă .. Dar la ce bun îmi mai frământ eu capul în zadar! Peste două ceasuri îl voi face să mărturisească şi laptele pe care l-a supt dela mama lui, iar pe urmă .. pe urmă îi voi astupa gura cu vârful iataganului, ca să nu mai poată spune nimănui ceeace ştie .. Până atunci însă mă voi duce să dau o raită prin haremul, pe care mi l-a întocmit. El-Ghiabur, şeful başbuzucilor. Mi-a spus că una mai ales din femeile răpite dela ghiauri, una Rodica, este de o frumuseţe rară! Ha, ha. ha, o voi aduce şi pe ea să vadă cum ştie acest scamator de Cavaler al Nopţii să înghită vârfuri de iatagane!..

Cu aceste cuvinte Băutorul de sânge deschise uşa, dând să iasă. In prag însă, se împiedică într'un scaun răsturnat, pe unul din picioarele căruia era prins cu un ac, un petec de hârtie. Mehemet Ali se aplecă, înjurând, dar când luă în mână hârtia şi îşi aruncă ochii pe ea, sângele îi îngheţă în vine şi începu să tremure ca varga.

Pe hârtie erau scrise următoarele:

„Mehemet Ali, nu mai turbura în zadar somnul lui Tevcik. Mai bine scoate căluşul din gura lui Mahmud, care zace în harem alături de cei doi eunuci. In ceeace priveşte pe cele opt prizoniere

când vei citi rândurile acestea, ele vor fi trecut Dunărea. Taina nu ţi-o voi da în vileag încă, deoarece alcătueşte pentru mine o armă prea preţioasă împotriva ta. La cea dintâi ticăloşie pe care o săvârşeşti, vei auzi iarăş de „Cavalerul Nopţii".

Ca un nebun se repezi Mehemet Ali în spre harem. Dar când deschise uşa i se tăiară picioarele şi de nu se rezema de perete cădea la pământ. Pe podea, legaţi cobză, cu căluşuri în gură, zăceau unul lângă altul, Mahmud şi cei doi eunuci, cari păzeau haremul... acuma gol.

Din cele opt femei şi fete de creştini răpite, nici urmă.

Pe frunte însă cei trei turci întinşi la pământ purtau urmele trecerii lor prin mâinile misteriosului apărător al creştinilor.

Un *C* şi un *N* săpat în pielea frunţii, pe care se prelingeau în dâre subţiri, sângele amestecat cu ceva de culoare albastră,

Pecetea Cavalerului Nopţii!

CAP. II

Ilie Geambaşul

Pe strada Nerva Traian, din Bucureşti, pe vremea aceea, singura casă mai ca lumea, zidită de altfel atunci de curând, se ridica în mijlocul unei grădini cu pomi roditori, cam pe acolo unde se întretaie astăzi strada Labirint cu Traian. Casa aceasta, era proprietatea unui om, de care mulţi bucureşteni bătrâni, în viaţă, se mai îngrozesc încă şi astăzi: Ilie Geambaşul.

Acest Ilie Geambaşul era cel mai vestit bătăuş, pe care l'a cunoscut Capitala vreodată. Fire sălbatecă, îngâmfată, neavând nimic sfânt pe lume, viaţa lui a fost un şir nesfârşit de crime şi fără de legi, rămase toate nepedepsite, deoarece Ilie Geambaşul era capul bandei de bătăuşi-alegători a partidului pe atunci la putere.

Iată cum îl descrie C. Bacalbaşa, în volumul său *Bucureştii de altă dată*:

„Foarte sprinten, foarte ager, foarte îndrăsneţ, era un tip excepţional. Nu înalt de talie, uscăţiv, încăleca calul şi însoţit de tovarăşi călări, pornea prin mahalale după aventuri şi orgii, intra călare prin cârciumi, chiuind şi trosnind din biciu, galopa în fruntea bătăuşilor săi, iar lumea speriată fugea din faţa lui. Când pornea Ilie Geambaşul la petrecere prin stradele mărginaşe se răspândea teroarea.

Apoi erau femeile. Nenorocire pentru aceea pe care punea ochiul Ilie Geambaşul. Trebuia s'o aibă cu orice preţ. Viola domiciliile, spărgea uşile, intra pe ferestre, lua femeea de lângă bărbaţii terorizaţi, smulgea fetele din casele părinţilor. Şi trebuia să le necinstească".

De aceea si cocheta casă de pe str. Traian, făcută din jaf,

din răsplătirea crimelor şi bătăilor politice, şi din alte multe afaceri nemărturisite, nu-şi vedea stăpânul cu săptămânile.

In dimineaţa unei zile de Martie, Ilie Geambaşul sosi acasă tot aşa, după o lipsă aproape de o săptămână. Coana Luxiţa, soţia lui îl primi cu temeneli şi vorbe dulci şi Doamne fereşte să se arate supărată, căci ştia că asta ar fi însemnat numărarea cu ciomagul a coastelor sale, din cari nu ştim de mai era vreuna întreagă. Geambaşul, fără să-i întindă mâna măcar, îi strigă peste umăr:

— Luxiţo, pune ibricul cel de o oca şi fă-mi o cafea cu cenuşe, căci mă arde pe piept al naibii. Mi se pare că grecoteiul de pe Podul de pământ (Calea Plevnei de astăzi) a pus mirodenii în vin. Dar i-a şi sunat ceasul de m-o durea capul!

— Să-i sune, dacă-i necinstit cu matale! — răspunse coana Luxiţa, alergând după călăreţ prin curte. — Dar să-ţi spun o vorbă, lliuţă nene. Vezi că te aşteaptă un turcoman, care a venit de vreo două ceasuri, rupt de oboseală şi plin de praf.

— Un turc? Trebuie să fie dela... — Geambaşul nu-şi sfârşi vorba, căci afacerile şi le ţinea în taină chiar şi faţă de soţia lui. — Unde-i?

— In grădină, în chioşc. Nu l-am poftit în casă, că prea e murdar!

Geambaşul descălecă, lăsă calul pe mâinile unui servitor şi se îndreptă în spre grădină.

In chioşc moţăia într'adevăr un turc, care de îndată ce auzi sgomot de paşi, sări depe bancă şi uitându-se scrutător la Geambaşu, zise, într'o românească stricată:

— *D-ta este effendi Ilii Geambaş?*

— Eu!

— *După ce putem cunoşti asta?*

Geambaşul se uită cercetător în jurul său şi când se încredinţă că nimeni nu era prin apropiere, se aplecă la urechea turcului şi răspunse, în şoaptă;

— După inima-mi care e dăruită lui Mehemet Ali!

— Pe care Abdul Kerim n'a preţuit-o ca Mehemet Ali.

După această tainică recunoaştere, cei doi se aşezară pe bancă, iar turcul scoase din sân, un sul, pe care i-l întinse Geambaşului.

Bătăuşul rupse pecetea, desfăcu sulul şi citi cuprinsul.

Pe urmă zâmbi mulţumit şi fără să clipească măcar, luă în primire punga cu galbeni, pe care i-o întinse turcul.

După ce-şi bău ocaua de cafea neagră cu cenuşe, ca să se mai desmeticească, şi după ce mai vorbi vreun sfert de ceas în şoaptă cu turcul, Ilie Geambaşul îşi duse oaspele să se odihnească iar el însuşi porni din nou spre oraş, unde după cât se părea avea treburi foarte grabnice.

CAP. III.

O noapte în ruinele fostului conac al lui Şerban Vo.ă.

Trecuse de miezul nopţii şi pe Şoseaua Giurgiului nu mai vedeai ţipenie de om. Totuşi, locul nu era tocmai atât de părăsit, după cum părea, căci dacă cineva ar fi pătruns în pivniţa fostului conac al lui Şerban Vodă, care se vede şi astăzi ceva mai înainte de Crematoriu, roşu şi gata să se dărâme, s'ar fi mirat mult, găsind acolo cinci bărbaţi, învăluiţi în pelerine negre şi fiecare din ei, purtând câte o mască pe ochi.

Deodată se auzi un tropot de cal prin curtea conacului.

— Vine! — strigă atunci cel care şedea pe trepte şi ca la un semn, toţi cinci săriră în picioare.

Peste câteva minute apoi pe scările de piatră ale pivniţei se ivi un alt mascat, purtând aceeaş pelerină neagră, aceeaş mască de catifea ca şi ceilalţi, cuşma depe cap fiindu-i doar albă, în vreme ce ceilalţi cinci purtau căciuli negre.

Noul venit se mai deosebea de cei cari îl aşteptau şi prin statura-i voinică, prin umerii lui largi, prin capul pe care-l purta semeţ.

— Bună seara copii! — strigă el, cu o voce sonoră, metalică, în care însă vibra un ton cald, care numai la oamenii buni la suflet se poate întâlni.

— Să trăieşti! — răsunară cinci glasuri deodată.

— Aţi ajuns cu bine? Ce fac cucoanele noastre?

Însă nici un răspuns nu urmă acestei întrebări.

— De ce tăceţi? — exclamă cel cu căciula albă, în al cărui glas tremura acuma neliniştea — răspundeţi-mi, unde sunt femeile pe care le-am scăpat din ghiarele păgânilor?

Dar nici de data aceasta nu răspunse nimeni.

— Pentru Dumnezeu băieţi — strigă atunci cel de al şaşelea, venind în mijlocul lor — ce însemnează aceasta?... Ţinteş, vorbeşte omule!... Dar ce văd... Ai capul bandajat?... Şi tu Burcel, eşti legat la mână?... Aţi fost răniţi?... Şi tu Şoimule .. şi Bran şi Vlad? .. Copii, ce s'a întâmplat?... Nu mai mă chinuiţi, băieţi, spuneţi-mi, ce e cu voi? .. Unde sunt cucoanele? Unde este Rodica Isvoranu?... Vorbiţi odată, n'auziţi?

Atunci acela, căruia noul venit îi zise Ţinteş, îşi ridică încet capul şi îngână:

— Cucoanele... ne-au fost... răpite!

— Ră .. răpite? — strigă voinicul cu căciula albă, încovoindu-se, de parcă o stâncă ar fi căzut peste el — Ţinteş, omule, ţi-ai pierdut minţile? .. Femeile... Rodica .. răpite?... Dar cine .. cum .:. ce s'a întâmplat?

— După ce ne-ai lăsat în zori, la Călugăreni — începu Ţinteş — luând-o înainte spre capitală, să le cauţi adăpost celor scăpate din haremul Băutorului de sânge, ne-am odihnit până

sub seară când am pornit la drum, aşa cum ne-ai poruncit, cu gându-l să ne ascundem aici până la miezul nopţii, când urma să vii d-ta. In frunte mergea Şoimu, Burcel şi cu mine, apoi veneau cele două trăsuri, iar convoiul îl încheiau Bran, Vlad şi cu cei doi Călini, Venirăm cu bine până la cătunul Şerban Vodă. Insă pe la jumătatea drumului între cătun şi oraş, pe când treceam în dreptul pădăuricii de salcâmi, răsună o detunătură, urmată îndată de alte zeci de împuşcături şi cât ai clipi din ochi, ne văzurăm înconjuraţi din toate părţile de o ceată de vreo sută de călăreţi, înarmaţi până în dinţi şi toţi mascaţi,*) de nu puteai recunoaşte unul.

Fiind atacaţi, ne apărarăm, dar ce puteam face noi, şapte, împotriva a o sută? Ne-am luptat pe viaţă şi pe moarte, unul contra cincisprezece şi dacă n'am pierit toţi acolo, putem mulţumi numai împrejurării, că fiind întunerec şi jumătate din tâlhari având pelerine şi căciuli negre, ca şi noi, în învălmăşeală nu mai ştiai dacă cel de lângă tine îţi este prieten, sau duşman şi de aceea, la un moment dat nu mai eram, decât o adunătură de oameni, cari se pândeau, se iscodeau ca după o mişcare, după un amănunt de îmbrăcăminte, să ştim dacă avem de-a face cu potrivnic, sau cu frate.

In timpul acesta însă, cel care părea să fie capul bandei, împreună cu mare parte din tâlhari, întorseseră trăsurile şi acum goneau înapoi, în spre Călugăreni.

Văzând asta, Şoimu, Burcel, Bran şi cu mine, cari luptaserăm pe partea dinspre oraş a bandiţilor, ne-am repezit după trăsuri. Fapta noastră ne-a trădat însă şi ne-a desvăluit din nou ticăloşilor. Lupta se încinse iarăş, dar vălmăşeala ne opri avântul din nou, peste câteva minute şi din nou începurăm să ne pândim, să ne iscodim.

In timpul acesta însă, trăsurile dispăruseră spre Călugăreni, împreună cu grosul bandiţilor. Turbam de mânie, căci eram puşi în neputinţă şi de a lupta şi de a porni în urmărirea nemernicilor, cari ne luaseră trăsurile cu cele opt nenorocite.

Atunci mă gândii la un şiretlic.

— Ce facem mă? — strigai eu, imitând pe unul din banda.

— Păi ce să facem — răspunse cineva, dintre ticăloşi, luându-mă drept de al lor. Şeful şi-a atins scopul, a luat trăsurile, hai să ne întoarcem.

— Dar străinii cari sunt printre noi — întrebă un altul.

— Vor rămâne de noi şi le trimitem o ploaie de plumb!

Prostia acestuia ne-a fost mântuirea. Un singur gând ne străbătu creerul la toţi: Să nu ne despărţim de bandiţi, căci suntem pierduţi, ci să mergem cu ei, până în oraş, unde ne vom putea lăsa de ei fără să fim băgaţi în seamă.

---

*) Pe vremea aceea şi până mai târziu, cu mult după războiul independenţei, balurile mascate erau zilnice în capitală. Din această pricină noaptea nu întâlneai pe str zi, decât mascaţi, deoarece poliţia nu oprise portul măştii pe stradă. Firește că de această îngăduinţă a poliţiei se foloseau şi aceia, cari nu umblau pe la baluri, dar cari sub scutul măştii se puteau strecura mai uşor, pentru a-şi duce la îndeplinire fărădelegile.

Aşa am şi făcut şi încă înainte de a ajunge la Mitropolie, am rămas în urmă, unul câte unul. Peste vreun ceas ne-am reîntâlnit în ascunzătoarea noastră de aici, căci fiecare ne-am gândit că numai aici e locul nostru, unde vei veni d-ta, la miezul nopţii.

— Sfinte Dumnezeule — strigă atunci voinicul cu căciulă albă — aşa dar Rodica ...femeile, au fost răpite din nou.

— Am uitat să-ţi spun — reluă Ţinteş — că Vlad şi cu cei doi Călini au isbutit să fugă în pădure, încă dela începutul luptei. Acolo au ţinut sfat, toţi trei şi au hotărât ca Ion şi Matei Călin, cari nu aveau decât câteva sgârieturi, să se ţină după bandiţii cari au luat trăsurile, să pândească unde sunt duse femeile şi fetele şi apoi să se întoarcă aici, spre a ne spune. Astea le ştim dela Vlad, care s'a înapoiat aici, înaintea noastră.

— Sărmană Rodica .. îngână cel din urmă venit şi după voce se vedea că lacrimile îl podidiseră — deabia te-am scăpat din ghiarele lui Mehemet Ali, pentruca să şi cazi în mâinile cine ştie cărui alt ticălos! Doamne, oare de ce mă loveşti atât de crunt? Nu eram eu îndeajuns de nenorocit, trebuia să-mi mai pricinueşti şi durerea aceasta?

Induioşat de durerea voinicului, Ţinteş se apropie şi căută să-l mângâie:

Nu-ţi pierde firea domnule, căci Călinii ne vor spune unde este jupâniţa Rodica şi o vom scăpa, îţi jurăm că o vom scăpa! Aş vrea însă... aş vrea să-ţi pun o întrebare...

— Vorbeşte Ţinteş! — zise voinicul, stăpânindu-şi lacrimile.

— Imi vine greu, domnule — răspunse Ţinteş, căutând cuvintele — căci la urma urmelor nu-i treaba mea să mă amestec... Dar vezi, d-ta singur ne-ai spus, când ne-am legat, să ne socotim fraţi şi ca frate bun, aş vrea să ştiu şi eu, şi ar vrea să ştie şi ceilalţi, care este durerea fratelui nostru?

— Şi nu cunoşti durerea mea, Ţinteş?

— O bănuesc .. o bănuim şi de-mi îngădui ţi-o voi spune, ca să ne înlături îndoiala din suflet. Domnule, durerea d-tale, e... că ţi-e dragă jupâniţa Rodica!

— Aşa e Ţinteş — răspunse voinicul, oftând — mi-e dragă, mi-e mai dragă decât lumina zilei, decât luna, care ne luminează binevoitoare pivniţa, să ne vedem, mi-e mai dragă decât propria-mi viaţă! Şi deoarece ca unor fraţi, sunt dator să vă desvălui din viaţa mea, măcar atât cât se poate, până la înapoierea Călinilor vă voi istorisi ciudata poveste a cunoştinţii mele cu Rodica Isvoranu, vă voi istorisi cum s'a făcut că a jurat să fie a mea, cu toate că nu m'a văzut din faţă mai mult, decât aţi văzut voi.

CAP. IV.

O idilă de bal mascat.

Cei cinci mascaţi se aşezară care pe unde apucară, iar voinicul luă loc pe treapta de piatră şi-şi rezemă capul în mâini, ca si când ar fi voit să-şi pună rânduială în aducerile aminte.

Prietenii sau tovarăşii săi aşteptau cu nerăbdare să cunoască măcar o părticică din viaţa misteriosului conducător.

In sfârşit, după câteva minute, el începu astfel:

— Era astă iarnă, îndată după Crăciun. La Sala Bossel, de pe podul Mogoşoaii, mare bal mascat la care m'am dus şi eu.

Venisem în ţară de trei zile numai, după o lipsă de doisprezece ani, pe cari i-am petrecut la învăţătură prin Paris şi Viena. La bal însă, m'am plictisit grozav, deoarece nu cunoşteam pe nimeni şi tocmai mă pregăteam să plec, dezamăgit, când se vesti începerea cadrilului. Hotărâi atunci să mai stau la cadril şi m'am aşezat în uşă, să privesc.

Deodată, o fată costumată în garoafă, se opri în faţa mea şi cu voce cristalină, îmi zise.

— Domnule nu-i aşa că ţi-am dat cadrilul d-tale?

Eu am rămas uimit. Crezând că este vorba de o neînţelegere tocmai voiam să-mi cer scuze, când privirea-mi zări în dosul fetei, o sumedenie de tineri mascaţi şi nemascaţi. Atunci am înţeles că voia să scape de ei şi am răspuns îndată:

— Dar fireşte că mi-ai dăruit mie cadrilul, frumoasă garofiţă!

Cu aceste cuvinte i-am dat braţul şi scoborând în sală ne-am prins în danţ.

In timpul cadrilului am schimbat prea puţine cuvinte cu ea, în schimb ochii mei au avut prilejul să se desfete cu adevărat. Necunoscuta mea dănţuitoare avea cel mai frumos trup, pe care l-am văzut vreodată, picioruşe de cenuşereasă, mâini ca laptele de crin. Masca îi acoperea jumătate din faţă, dar buzele trase parcă cu un condei făcut din suc de fragi, ochii albaştri ca seninul cerului de Mai, sub un păr negru şi buclat, mă îndreptăţeau să bănuesc că aveam de a face cu una din puţinele făpturi, cu cari firea nu şi-a precupeţit darurile.

După cadril, am condus-o într'un colţ mai singuratic şi aşezându-ne pe o sofa, am început să stăm de vorbă, cu care prilej am spus că am lipsit din ţară doisprezece ani şi că nu mai cunosc pe nimeni aproape din capitală, ceeace am văzut că i-a pricinuit o vădită bucurie.

Intr'un târziu, căldura în sală fiind mare, şi-a scos masca.

Mi-am închipuit-o frumoasă, pe dănţuitoarea mea. dar atât de frumoasă cum era într'adevăr, nu credeam că este femee pe pământ. Nu trebuie s'o mai descriu, căci aţi văzut-o şi voi.

— Aşa este — încuviinţă Ţinteş, în numele celorlalţi — nici odată soarele n'a luminat o făptură mai dumnezeească, decât jupâniţa Rodica Isvoranu.

— Nu trebuie să vă miraţi deci — urmă voinicul cu căciula albă — dacă m'am îndrăgostit nebuneşte de ea. Continuarăm să vorbim, să facem glume şi pe nesimţite sufletele noastre se apropiară, inimile noastre se găsiră şi n'aş putea să vă spun, cum s'a întâmplat, ştiu doar că la un moment dat, buzele mele întâlniră mâna ei şi cel dintâi cuvânt pe care-l îngânarăm după aceea, fu acelaş cuvânt cu care s'au unit două inimi întotdeauna, de când

Adam i l-a şoptit pentru întâia oară Evei. Când mi-a mărturisit că şi eu îi sunt drag, am întrebat-o, cum poate să iubească un bărbat, din a cărui faţă n'a văzut decât jumătate. Mi a răspuns :

— Un bărbat trebuie să fie numai ceva mai frumos, decât satana ! Şi de altfel, o femee caută la un bărbat nu frumuseţe trupească, ci sufletească. Ori, în patru ceasuri de când stăm de vorbă, am avut prilejul să mă încredinţez, după răspunsurile pe cari mi le-ai dat, după felul nobil cu care judeci lumea, fugind de prejudecăţi şi simţindu-ţi inima mai aproape de cei oropsiţi, decât de cei puternici, că sufletul îţi este curat şi bun. Imprejurarea că ţi-am devenit dragă, mai înainte chiar de a şti cine sunt, mi-a dovedit că mă iubeşti pentru mine, şi nu pentru zestrea mea, după care sunt încredinţată că aleargă toţi tinerii, de cari m'ai scăpat în seara aceasta. Deaceea, fără să te întreb măcar cum te numeşti, te rog vino mâine la tata şi cere-mi mâna, căci sunt încredinţată că nu o va refuza unui om de treabă. Numele meu este Rodica Izvoranu şi oricine în Bucureşti îţi va arăta unde locuesc părinţii mei.

Fericirea, pe făgaşul căreia mă lăsasem târât de beţia frumuseţii dănţuitoarei mele, se spulberă odată cu rostirea acestor cuvinte. Să mă duc să cer mâna unei fete din una din cele mai bine văzute familii din ţară, eu... eu care...

Voinicul se opri şi un oftat adânc, nespus de dureros, îi ieşi din piept.

Ce taină nepătrunsă frământa oare sufletul acestui om, căruia nu-i era îngăduit să primească fericirea, când ea i-se îmbia atât de surâzătoare ?

— D-ta, care ? — întrebă Ţinteş, cu înfrigurare.

— Frate Ţinteş şi voi, dragi prieteni — reluă voinicul, cu voce stinsă, rugătoare — nu mă mai întrebaţi, căci nu i-am putut răspunde nici măcar ei, care-mi este atât de dragă şi nu vă voi putea răspunde nici vouă. La mijloc este un mister, care se poate deslega chiar mâine şi atunci voi fi omul cel mai fericit din lume, mister însă ce poate să rămână o veşnică enigmă şi atunci, pământul nu va fi ţinut în spinarea lui nici odată, un nenorocit mai vrednic de plâns, decât mine.

Cu acest răspuns s'a mulţumit şi sărmana Rodica, mulţumiţi-vă şi voi. La despărţire, înainte de zorii zilei, mi-a dat acest inel, pe care-l vedeţi pe degetul meu, spunându-mi :

— *Oricine ai fi, iubit cavaler al acestei nopţi, îţi jur că nu mă voi mărita, decât cu acela, care-mi va aduce acest inel, iar de nu mi-l va aduce nimeni, niciodată, la optzeci de ani de voi muri, sicriul meu va fi acoperit tot de vălul alb al fecioarelor !*

Voinicul tăcu şi tăcură şi ceilalţi, căci sufletul le era şi lor îndurerat de moarte. Intr'un târziu, Ţinteş întrebă :

— Şi apoi ce s'a mai întâmplat ?

— Apoi, după ce m'am despărţit de ea, am colindat năuc de durere pe străzi, până când istovit, cu sufletul sângerând, am intrat să-mi înec amarul în cea dintâi cârciumă ce mi-a eşit în cale.

Era cârciuma lui Vasile Gâtlung, din strada Târgovişteî.*) Acolo m'am aşezat la o masă şi am golit pahar după pahar, până când atras de înflăcărarea voastră, cari şedeaţi la masa vecină, atras de strigătele sfintei voastre dureri, pricinuită de măcelurile turcilor asupra creştinilor din Balcani, am venit şi eu la voi.

Imi amintesc, parcă ar fi acuma, când Vlad, ridicându-se în picioare, a strigat:

— De ce nu este printre noi un om deştept, un om fără teamă de moarte, care să se pună în fruntea noastră şi să ne conducă la un iureş printre păgânii de dincolo de Dunăre, cari ucid cu miile pe fraţii noştrii de aceiaşi credinţă? De ce nu avem printre noi un Tudor Vladimirescu, un Iancu Jianu?

Pe voi vă durea soarta creştinilor schingiuiţi de turci, pe mine mă durea şi soarta lor şi soarta mea. Durerea-mi era deci îndoită şi ce prilej mai bun puteam aştepta pentru a o uita, decât acela despre care vorbise Vlad?

M'am ridicat atunci şi v'am propus să vă conduc eu, iar voi, aţi primit cu înflăcărare, cu toate că v'am pus să-mi juraţi, că *nu-mi veţi cere niciodată să vă spun cine sunt şi nici să-mi iau masca depe obraz.*

In ţara cotropită de liftele păgâne, apoi aţi înţeles că omul fără nume, care vă conducea, vă era un adevărat frate.

— Acuma ştim şi pentru ce te-ai numit Cavalerul Nopţii! — zise Şoimu — fiindcă jupâniţa Rodica, la despărţire ţi-a spus „iubite cavaler al acestei nopţi". Şi pentrucă ne eşti drag şi pentrucă păsul tău este păsul nostru şi durerea ta, durerea noastră, îngăduie-ne să ne înscriem şi noi printre aceia, cari vor lupta pentru eliberarea ei

— Vă mulţumesc, dragi prieteni — răspunse voinicul, adânc mişcat — şi din moment ce v-aţi înscris printre apărătorii onoarei unei fecioare nobilă nu numai de viţă, dar şi de suflet, ca nişte adevăraţi cavaleri ai timpurilor trecute, de astăzi înainte porecla scumpă mie, să fie şi a voastră, de astăzi înainte voi toţi sunteţi cavaleri ai nopţii.

— Ura! Să trăieşti! Să trăeşti! — strigară voinicii în cor.

— Am mai avea însă o rugăminte — zise Ţinteş, după ce se mai potoli înflăcărarea. — Acum când toţi suntem cavaleri ai nopţii, spune-ne măcar numele tău de botez, sau de nu vrei să ne desvălui nici atât, alegeţi un nume, pe care să te strigăm!

— Spuneţi-mi spuneţi-mi Peneş! Frate Peneş, aşa să-mi spuneţi! — răspunse voinicul.

— Trăiască Peneş! Trăiască fratele nostru Peneş! — strigară voinicii din nou — Ai lui suntem pentru totdeauna şi numai moartea ne va despărţi!

— Cavalere .. stăpâne! — strigă deodată o voce gâtuindă, depe scară.

---

*) Astăzi Calea Griviţei.

Voinicii se întoarseră speriaţi căci recunoscuseră glasul lui Matei Călin, în care tremura o groază fără margini.

Cavalerul Nopţii, sau Peneş, cum îşi zisese singur, se repezi la cel sosit, dar la un pas de Călin încremeni, atât de îngrozită era privirea lui Matei. Bietul om gâfâia, ochii îi erau injectaţi de sânge, părul în cap făcut vâlvoi.

— Căline... pentru Dumnezeu, ce ai? De ce te-ai întors singur?... Unde este fratele tău? — îngână Peneş, în prada unei cumplite bănueli — Sau poate eşti solul unei noi nenorociri?... Rodica... femeile... unde sunt?

Călin nu răspunse îndată, fie că nu putea, din pricina istovirii, fie că îşi căuta cuvintele. Dar Peneş îl apucă de piept, îl sgâlţâi, ca şi când i-ar fi fost duşman, nu prieten şi atunci Călin răspunse:

— Ion a fost prins... de bandiţi... i-au tăiat urechile, fiindcă i-a spionat... când se sfătuiau... şi jupâniţa...

— Spune... vorbeşte... Ce este cu Rodica? — îl zori Peneş, căruia felul întretăiat de a vorbi al bietului Matei, îi biciuia nervii până la nebunie.

— Jupâniţa Rodica... este... ca şi Ion... la Rusciuc!

Cum se prăbuşeşte copacul lovit de trăznet, aşa se prăbuşi Peneş pe trepte, la auzul acestui răspuns, iar cele dintâi raze ale soarelui, cari se strecurau acuma în pivniţă, nu mai mângâiară un voinic netemător de moarte, ci un biet om sdrobit, nimicit de soarta, care-l încercase atât de greu, de două ori, într'o singură noapte.

Rodica, singura rază de lumină în viaţa-i urgisită, căzuse iarăşi în ghiarele lui Mehemet Ali, Băutorul de sânge.

Într'un târziu se ridică depe piatră şi ridicându-şi ochii sfâşietor de trişti, îngână doar atât:

— La noapte... la Rusciuc!

Apoi, clătinându-se, încovoiat, ca un moşneag gârbovit de ani, părăsi pivniţa.

CAP. V.

Mehemet Ali la lucru.

Cea mai mare jignire, cea mai mare crimă ce se putea săvârşi faţă de un turc, era ca un străin să pătrundă fără voie în harem. Fapta devenea însă şi o crimă religioasă, când străinul era un creştin. Pedeapsa — un fel de obligaţiune de onoare — era moartea vinovatului, în chinurile cele mai cumplite.

Oricine îşi poate închipui deci, cât de groaznică fu mânia lui Mehemet Ali, când află dela Mahmud, servitorul său, în ce chip l-a necinstit şi l-a păcălit Cavalerul Nopţii.

Pe când păzea în faţa odăii stăpânului său, Mahmud s'a trezit deodată că este trântit la pământ şi mai înainte de a apuca să scoată vreun sunet, i-se vârî călusul în gură. Pe urmă fu des-

brăcat de Cavalerul Nopţii, care îmbrăcă el însuşi vestmintele turcului, în câteva clipe făcându-şi şi masca acestuia. Astfel travestit, Cavalerul Nopţii deschizând o fereastră ce dădea în grădină şi-a adus în casă tovarăşii, iar aceştia pătrunzând în acea parte a haremului unde erau ţinute cele opt femei şi fete, prinse în ajun, pe când făceau o plimbare cu barca pe Dunăre, au tăbărât pe cei doi eunuci, legându-i cobză şi vârându-le şi lor căluşuri în gură. In timpul acesta Cavalerul Nopţii se prezentă la Mehemet Ali, sub masca lui Mahmud, iar când Băutorul de sânge, încredinţat că are de a face cu servitorul său, îi dădu însărcinarea cunoscută către Tevcik, el se înapoie în harem, luă femeile în mijlocul tovarăşilor săi, deghizaţi în ostaşi turci şi ieşi pe poartă nestânjeniţi, sentinelele neîndrăsnind nici măcar să întrebe unde duce femeile. Căci cine ar fi cutezat să se îndoiască de buna credinţă a servitorului Inălţimii Sale Mehemet Ali?

A doua zi, Băutorul de sânge, porunci să li se tae capul tuturor sentinelelor din noaptea trecută şi patru turci căzură astfel pradă mâniei lui sângeroase. Mahmud scăpă cu 25 de bastoane peste burtă, ca şi cei doi eunuci.

A treia zi însă, în palatul comandantului cetăţii, unde era găzduit Mehemet Ali, era iarăşi mare veselie. Fugarele fuseseră readuse, împreună cu vinovatul — căci Ion Călin fusese dat drept Cavalerul Nopţii — şi acesta avea să-şi primească pedeapsa, aşa după cum scria la Coran. Dar, cum Mehemet Ali voia să-i stoarcă bănuitului Cavaler al Nopţii mărturisirea, referitor la locul de unde acesta aflase secretul vieţii comandantului turc, Ali amână executarea prizonierului, până a doua zi.

In schimb nu amână de loc vizitarea celor opt fugare readuse. Indată după masă se îndreptă vesel în spre harem şi intră în încăperea, unde era ţinută prada cea proaspătă.

Sărmanele femei, îmbrăcate cu sila în vestmintele străvezii de cadâne, se sgribuliră prin colţuri, ascunzându-şi moarte de ruşine goliciumea trupului şi întorcându-se cu faţa înspre perete.

— Dar aşa n'am făcut nimic, porumbiţelor! — rânji Mehemet Ali. — Dacă nu vă pot vedea faţa, cum vreţi să mă hotărăsc, căreia din voi să-i fac favoarea astăzi? Haide, lăsaţi mofturile, căci de nu, voi fi silit să mă folosesc de biciurile eunucilor.

Trei dintre sărmanele nenorocite se întoarseră, de frică. Se pare însă că nu erau pe placul lui Ali, căci la un semn al lui, eunucii le îmbrânciseră într'o odaie alăturată, de unde se auzeau cântece de harpă şi de ghitară.

— Incă odată vă sfătuesc să vă întoarceţi!... strigă Ali, iar când văzu că romîncele se încăpăţânează, făcu un nou semn şi în clipa următoare biciurile eunucilor căzură şuerând pe spinarea aproape goală, a două din ele.

Sărmanele jertfe ale acestei barbarii, căzură în genunchi de durere şi când biciurile lovirâ pentru a doua oară, nu mai putură îndura şi îşi întoarseră capul. Dar nici ele nu-i plăcură lui Ali, precum nici cele două următoare, cari înspăimântându-se de

păţania tovarăşelor lor, nu aşteptară lovitura biciului, ci se întoarseră de bună voie.

Mehemet Ali părea cam desamăgit. Şeful başbuzucilor îi vorbise de o fată încântătoare, ori, şapte văzuse până atunci din opt şi nici una nu era ceeace aştepta el. Dar când privirile-i căzură asupra trupului celei din urmă, nu-şi putu stăpâni o exclamare de admiraţie. Iar după ce sorbi cu patimă diavolească liniile desăvârşite ale acestui trup deabia ascuns de vălurile de mătase, le făcu semn eunucilor să plece, după ce le spuse un cuvânt neînţeles.

— Rodica... tu trebuie să fii Rodica! — zise Ali, apropiindu-se de fata, care auzindu-şi numele, se întoarse fără să vrea.

— Pe Allah, strigă atunci turcul — El-Ghiabur n'a minţit. Eşti cea mai încântătoare femee, pe care am avut-o vreodată în haremul meu! Oh, pe tine te voi face favorita mea!

— Nu te atinge de mine! — strigă Rodica îngrozită, când Ali îşi întinse mâinile după ea. — Dă-mi drumul să plec de aici! Sunt fica boerului Isvoranu şi tata se va plânge Sultanului, când va afla!

— Ce prostuţă eşti, fetiţo! Crezi tu că Sultanul n'are altceva de făcut, decât să-şi bată capul cu plângerile unui ghiaur, mai ales când sunt îndreptate împotriva unui general de al său? Haide, fii cuminte, dă-ţi seama că aici îţi va merge mai bine, decât oriunde pe lume şi dă-mi o sărutare cu buzele acelea ispititoare, drept arvună pentru recunoştinţa pe care mi-o vei datora.

Băutorul de sânge îşi întinse iarăşi mâinile s'o prindă, dar Rodica fugi din nou, ceeace îl înfurie pe turc.

— Fată, nu mă supăra — zise el, aproape răstit — căci voi şti să-mi iau şi cu sila, ceeace nu vrei să-mi dai de bună voie!

— Mai bine mă omor, decât să îndur sărutarea unui băutor de sânge! — strigă frumoasa copilă.

Porecla aceasta îl înfurie şi mai mult pe Ali, care acuma se repezi cu hotărâre după Rodica. Dar când o prinse de braţe şi vru să-şi apropie buzele pătimaşe de gura ei, Rodica îşi înfipse unghiile în obrajii turcului, cari se umplură de sânge.

— Ghiaură blestemată! — urlă Băutorul de sânge, din pricina durerii şi a mâniei. — Imi vei plăti scump această îndrăsneală, Ticăloaso! Iţi arăt eu ţie ce înseamnă să te atingi de Mehemet Ali!

Cu aceste cuvinte turcul, care nu mai avea nimic asemănător cu un om şi care putea fi luat mai curând drept un tigru ce deabia aşteaptă să vadă curgând sângele prăzii sale, bătu din palme şi un eunuc se ivi îndată în uşă.

— Care este cea mai veche cadână în acest harem? — tună Ali.

— Aişè, Prea Luminate Stăpâne — răspunse eunucul.

— Să fie aşezată în leagăn! Veţi face la fel şi cu prizonierul mascat!

Un fior de ghiață o trecu pe Rodica. Cine putea să fie prizonierul mascat ?... Nu, ce copilărie! Cavalerul Nopții era doar la București!...

Băutorul de sânge observase însă tresărirea copilei și zise:

— Mi se pare că ți-e drag Cavalerul Nopții!... Ha ha ha, cu atât mai bine! Va fi vesel!

Eunucul se ploconi și ieși. Indată după aceia, din odaia de unde mai înainte se auzeau cântece de harpă și ghitară, veni un țipăt ce-ți îngheța sângele în vine.

— Așa vei țipa și tú, peste câteva minute, ghiaură blestemată! — scrâșni Băutorul de sânge.

— Nu mă tem de nimic, decât de Dumnezeul meu! — răspunse Rodica, cu mândrie.

— Vom vedea... vom vedea...

In clipa aceea din dosul unei uși secrete, se auziră trei bătăi, urmate de un urlet ca de fiară, ieșite dintr'un piept bărbătesc.

— Dumnezeule... el este! — strigă Rodica.

— Firește că el și acuma vom vedea, dacă teama de Dumnezeul tău câinesc este mai mare, decât teama de leagănul lui Allah!

Cu aceste cuvinte, Băutorul de sânge o smuci pe biata copilă, cu o brutalitate nespusă și ducând-o în fața ușii secrete, lovi în aceasta cu piciorul.

Ușa se deschise și... răsuflarea Rodicăi se opri, vinele capului începură să-i svâcnească, gata să-i spargă tâmplele, ochii amenințau să-i iasă din orbite și cu un țipăt înfiorător se prăbuși.

Cereți mâine fascicola No. 2
GRATUIT, tuturor librarilor,
chioșcarilor și vânzătorilor
de ziare.

Din localitățile unde nu găsiți urmarea acestei publicațiuni, adresați-vă Editurei OMNIA, București I, Strada Academiei 24.